

DOSSIER DE PREMSA

Premi Sant Jordi

UN JOC DE MIRALLS EN QUÈ LA IMAGINACIÓ CONVIU AMB LA VOLUNTAT DE SER ETERN

«Els optimistes ho veuen tot de color rosa i els pessimistes ho veuen tot negre. Entre els dos colors, vivim envoltats de misteris que voldríem resoldre i, quan no en tenim prou, ens els fabriquem: enganys, il·lusions, somnis, esperances, malentesos, enveges, trampes, desitjos.....».

EL NARRADOR Un periodista d'espectacles americà segueix les passes de la figura extravagant de Xavier Cugat en el seu periple musical de Nova York a Hollywood i Las Vegas, de l'Havana a l'hotel Ritz de Barcelona, i en descriu les festes, els flirtejors i les xafarderies de l'*star system* que l'envolta. Amb el temps, el reporter s'acaba convertint en un alter ego de Cugat.

XAVIER CUGAT, CATALÀ UNIVERSAL Nascut l'1 de gener del 1900, predestinat per l'atzar del calendari a fer grans coses, Cugat va dedicar tota la seva vida a ser feliç i famós a través d'allò que li agradava: la música, les caricatures, els viatges, els matrimonis amb dones guapes i joveníssimes, els chihuahues i les orquestres que va fer rodar pel món. Fabulador de si mateix, componia el seu personatge excèntric en el marc d'un món feliç, rutilant i expansiu que maldava per transmetre fos com fos.

«Amb el pas dels anys, la bola de la fantasia —de la mentida, de la imaginació— es va anar fent més grossa, farcint-se amb detalls sentits d'amics, cal suposar, i amb altres de nascuts del seu magí ambició. La sort del músic era que sabia ser prou convincent, perquè ningú no gosava corregir-lo —al contrari, tots li rèiem les gràcies».

QUIN PREU ESTEM DISPOSATS A PAGAR PER SER FELIÇOS?

LA FELICITAT PERDUDA Acompanyant-los al llarg de tot un segle turbulent i fantasiós, llegim les peripècies de dos homes que van ser amics potser per conveniència, en un joc de miralls en què la imaginació conviu amb la voluntat de perdurar. A les festes, brinden i canten sota una pluja de confeti que els torna alegres, però l'endemà al matí se'l troben a la roba, als cabells (o a la perruca), com una penyora de la felicitat perduda. Llavors descobrim que, quan la realitat no s'adapta a la teva biografia, sempre la pots reinventar millorada en una novel·la.

«Ja aviso que arribarà un punt, en aquestes pàgines, que predicaré amb l'exemple i serà difícil destriar la realitat de la ficció, el que va passar del que hauria pogut passar. Alguns episodis us semblaran tan poc versemblants que els atribuireu a la meua fantasia, i tanmateix els meus ulls ho van veure perquè va succeir de debò. D'altres, en canvi, us els empassareu confiats, com un bombó deliciós, i seran tan sols un truc d'en Cugat —i, ara, meu— per embellir i fer més fascinant la seva llegenda».

UNA NOVEL·LA SOBRE EL PODER QUE LA FICCIÓ TÉ SOBRE LES NOSTRES VIDES.

P

LA FÀBRICA DE SOMNIS

UNA NOVEL·LA QUE ABRAÇA
TOT EL SEGLE XX, AMB EL RETRAT
D'UNA SOCIETAT RUTILANT

UN SEGLE CONVULS Xavier Cugat estava convençut que el fet d'haver nascut el primer dia del segle xx el faria arribar a cent anys. El cert va ser que la seva vida, que transita en diferents països d'Europa i Amèrica, transcorre en paral·lel als principals esdeveniments del segle. Així, a la novel·la hi són presents la sortida del crac del 1929, la llei seca nord-americana, l'ascens del nazisme o la Guerra Civil espanyola.

L'STAR SYSTEM AMERICÀ Cugat tenia el do de convertir-ho tot en una festa. El lector l'acompanya en les actuacions amb la seva orquestra a l'hotel Waldorf-Astoria i en els clubs mítics de Nova York i Los Angeles, com el Copacabana, el Ciro's o el Trocadero, així com el Flamingo, el primer gran casino de Las Vegas. Va descobrir i impulsar grans talents vocals, com Abbe Lane o Miquelito Valdés. La seva intervenció en pel·lícules de Hollywood el van acostar a grans personalitats del *show business* nord-americà, des de Fred Astaire a Frank Sinatra, Benny Goodman o Ed Sullivan. Fins i tot gàngsters i mafiosos com Frank Costello o Ben Siegel desfilen per la seva biografia, si hem de creure el seu relat a cavall de la realitat i la fantasia.

«Les rialles dels amics, les abraçades de les amants, les cançons que escoltàvem i ballàvem a la matinada, el confeti que ens sortia de les butxaques l'endemà de la festa, com engrunes de felicitat... ¿Fins a quin punt els records que han sobreviscut no són també una invenció?».

UNA «ANTIBIOGRAFIA» PROTAGONITZADA PER UN DELS MÚSICS CATALANS MÉS INTERNACIO- NALS DEL SEGLE XX.

JORDIPUNTÍ

(Manlleu, 1967)

És autor de tres llibres de contes: *Pell d'armadillo* (1998), *Animals tristos* (2002) i *Això no és Amèrica* (2017). El 2010 va publicar la seva primera novel·la, *Maletes perdudes*, que entre d'altres va obtenir el premi Lletra d'Or, Llibreter i Nacional de la Crítica, i s'ha traduït a 18 idiomes. També és autor de la ficció autobiogràfica *Els castellans* (2011). El seu últim llibre és *Tot Messi i més. Exercicis d'estil* (2023), un retrat sentimental i literari del millor futbolista de la història.

És col·laborador habitual d'El Periódico, de la revista *L'Avenç* i del programa literari "Ciutat Maragda", a Catalunya Ràdio.

El 2014 va obtenir la prestigiosa beca del Cullman Center for Scholars and Writers, a la biblioteca pública de Nova York, per dedicar-se a un projecte narratiu que li va permetre fer recerca durant un any, i que és el punt de partida de la novel·la *Confeti*, guanyadora del premi Sant Jordi 2023.

LA PREMSA INTERNACIONAL HA DIT...

SOBRE AIXÒ NO ÉS AMÈRICA

«Puntí és intel·ligent sense ser mai apegalós, literari en l'elecció de la frase sense ser mai obtús, sempre és un plaer llegir-lo».

New York Journal of Books

SOBRE MALETES PERDUDES

«Una plataforma meravellosa per a *riffs* digressius, enginyosos i perspicaços, sobre el llenguatge i l'europèisme».

The Independent

SOBRE ANIMALS TRISTOS

«(...) un estil particular, irònic, una mica cínic i amb un gran domini de les habilitats narratives».

Diario Italiano

SALUTACIÓ DEL NARRADOR

Tinc cent quatre anys empolsegats. Són molts, ja ho sé, però tranquils que encara no repapiejo. A hores d'ara la meua memòria és una peixera, un vidre esmerilat rere el qual veig les ombres dels artistes que vaig tractar. Gràcies a ells, vaig escriure milers de pàgines. Articles sobre intèrprets, músics, actrius, productors, gàngsters; buscava l'exclusiva, descobria nous talents, cultivava la xafarderia. Cap altre músic, però, em va atreure tant com en Xavier Cugat, i durant tants anys. Fins al punt que es pot dir que he viscut dues vides, la meua i la d'en Xavier.

El vaig veure per primer cop quan ell tenia quinze anys, dalt d'un vaixell que havia sortit de l'Havana i el portava a Nova York, i de seguida em va fascinar la seua confiança adolescent. Havia nascut l'1 de gener del 1900 i el bateig del segle, creia ell, el predestinava per triomfar. Encuriòsit, vaig seguir-li la pista i, a mesura que es feia gran, el coneixia millor, sempre a través d'allò que l'apassionava: les caricatures, les orquestres, les pel·lícules, els matrimonis amb dones guapes i joveníssimes, els chihuahues.

La meua vocació de periodista va créixer en paral·lel a la seua com a celebritat, no ho puc negar, i a vegades sentia com si la meua vida pengés de la seua. Per exemple: jo només em vaig enamorar de debò una vegada, d'una dona meravellosa, i mentrestant era com si en Cugat ja s'enamorés per mi. I es casés per mi. Quatre matrimonis amb quatre dones, tot i que ell sempre exagerava i deia que eren cinc. Amb els anys vaig entendre que en Xavier volia ser feliç i famós a qualsevol preu, si calia enganyant la realitat, i que la seua vida m'ajudaria a demostrar una teoria meua: que una gran part de l'existència humana és una ficció feta a mida. Pensem-hi una mica, i després pensem-hi una mica més: estem fets d'il·lusions, somnis, enveges, enganys, gelosies, esperances, dilemes.

Avui tots els articles que vaig escriure, totes les converses i les vivències, ja són cendra d'arxiu. És com si la seua missió fos únicament preparar-me per escriure aquest llibre, *Confeti*. Jo el veig com una antibiografia d'en Cugat, una novel·la. Li he posat aquest títol perquè em fa pensar en les rialles dels amics, les abraçades de les amants, les cançons que ballàvem de matinada: l'endemà de la festa, els paperets de confeti que ens trobàvem al coixí del llit, o a les butxaques, eren com engrunes de la felicitat passada.

«EL JURAT PER MAJORIA HA RECONEGUT UNA OBRA EXUBERANT, DETALLISTA I MOLT BEN DOCUMENTADA, ESCRITA AMB UNA PROSA ENÈRGICA I ELEGANT».

PREMI SANT JORDI

El Premi Sant Jordi de novel·la és el gran premi de les lletres catalanes. Creat i atorgat per Òmnium Cultural, es convoca ininterrompudament des de l'any 1960, quan va agafar el relleu del Premi Joanot Martorell. El premi es lliura durant la Nit de Santa Llúcia, la Festa de les Lletres Catalanes, el mes de desembre i té una dotació de 60.000 euros.

Els membres del jurat de la 63ª edició han estat Sebastià Alzamora, Simona Škrabec, Carme Vidal Huguet, Maria Dasca, Manuel Forcano, Mercè Sàrrias i Marcel Mauri.

En edicions anteriors ha guardonat obres d'escriptors de la categoria de Baltasar Porcel, Carme Riera, Jaume Cabré, Montserrat Roig o Gemma Ruiz.

Jordi Puntí
CONFETI

Premi Sant Jordi 2023

Edicions Proa

400 pàgines

Per a més informació
o per concertar entrevistes:

Xavier Gafarot

934 928 654 • xgafarot@grup62.com

 ÒMNIUM *Proa*

